

лектуальної собственисти» (1996), «Интеллектуальная собственность: теория и практика правовой защиты» (1996), «Право інтелектуальної власності: Науково-практичний коментар Цивільного кодексу України» (за заг. ред., у співавт., 2006).

Н. М. Мироненко бере активну участь у законопроектній роботі. Очолювала робочу групу з підготовки проекту Цивільного кодексу України, низки законів України «Про наукову та науково-технічну діяльність», «Про інноваційну діяльність» тощо. Її заслуги відзначені відповідними нагородами: вченій присуджено звання Заслужений юрист України (1993), вона нагороджена Почесною грамотою Кабінету Міністрів України (2004).

Наталія Михайлівна Мироненко відзначається невичерпним оптимізмом, любов'ю до життя, доброзичливим і чуйним ставленням до друзів та колег.

Президія Національної академії правових наук України, редколегія «Вісника Академії правових наук України» сердечно вітає **Наталію Михайлівну Мироненко** і щиро бажає їй міцного здоров'я, довголіття, незгасаючої енергії, благополуччя, подальшої плідної праці та творчого натхнення.

Виповнилося 50 років від дня народження відомого фахівця в галузі теорії держави і права **Копиленка Олександра Любимовича**, члена-кореспондента НАН України, академіка НАПрН України, який народився 26 червня 1961 р. у м. Києві. У 1983 р. закінчив факультет міжнародних відносин і міжнародного права (відділення міжнародного права) Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка (нині — Київський національний університет імені Тараса Шевченка). У 1983–1990 рр. працював стажистом-дослідником, молодшим науковим співробітником, науковим співробітником в Інституті держави і права ім. В. М. Корецького НАН України. З 1990 р. — в апараті Верховної Ради України: старший консультант, головний консультант, завідувач сектору, заступник завідувача юридичного відділу, заступник керівника юридичного управління. У 1998–2002 рр. — радник Голови Верховної Ради України. З 2002 р. і до сьогодні очолює Інститут законодавства Верховної Ради України. Державний службовець другого рангу. Одночасно з 2002 р. — віце-президент АПрН України (нині —

Національна академія правових наук України), а з 2005 по 2009 рр. — віце-президент Академії — керівник Київського регіонального центру НАПрН України.

У 1987 р. захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук на тему «Політико-правові ідеї Т. Шевченка та І. Франка у сучасній ідеологічній боротьбі» (спеціальність 12.00.01), у 1993 р. — дисертацію на здобуття наукового ступеня доктора юридичних наук на тему «Політико-правові ідеї М. Грушевського і проблеми сучасної розбудови Української держави» (спеціальність 12.00.01). Вчене звання професора присвоєно у 1999 р. Обраний у 1993 р. членом-кореспондентом, а у 2000 р. — дійсним членом (академіком) Академії правових наук України (нині — Національна академія правових наук України), з 2005 р. — член-кореспондент Національної академії наук України.

Напрями наукової діяльності — історія держави і права, історія політичних і правових вчень, конституційне право, міжнародне право. Автор майже 300 наукових праць, серед яких: «Українська ідея М. Грушевського: історія і сучасність» (1992), «Сто днів Центральної Ради» (1993), «Держава і право України. 1917–1920» (1997), «Правонаступництво вибору (історичні паралелі в українському державотворенні)» (1999), «Історія держави і права України: Академічний курс»: у 2 т. (у співавт., 2000), «Конституція Автономної Республіки Крим: проблеми прийняття, затвердження, реалізації» (2001), «Проблеми законодавчої політики» (2004), «Науково-правові засади законодавчого процесу в Україні: питання теорії і практики» (2005), «Законотворчий процес зарубіжних країн» (2006), «Законодавча діяльність в Україні: стан, пріоритети, шляхи вдосконалення» (у співавт., 2007), «Моніторинг ефективності законодавства: мета, критерії, реальність» (у співавт., 2009), «По лінії всеукраїнських інтересів (корені і досвід української державності)» (2010).

Брав участь у розробці проектів Конституції України, Конституції Автономної Республіки Крим, багатьох інших законопроектів.

Веде активну науково-організаційну та педагогічну діяльність. Він — член Президії ВАК України; член Державної акредитаційної комісії України; член Науково-методичної ради Генеральної прокуратури України; член Науково-консультативної ради при Вищому адміністративному суді України; член Національної комісії з радіаційного захисту населення України. З 2004 р. є членом української національної групи Постійної Палати Міжнародного Третейського Суду (м. Гаага).

Кропітка і плідна праця О. Л. Копиленка здобула високу оцінку. Держава гідно неодноразово відзначала вченого нагородами та почес-

ними званнями, грамотами, відзнаками. Заслужений юрист України (2004). Нагороджений орденом «За заслуги» III ступеня (2010), Почесною грамотою Кабінету Міністрів України (2004), лауреат Державної премії України в галузі науки і техніки (2002), лауреат Премій НАН України імені М. С. Грушевського (1991) та імені М. П. Василенка (2003).

Нам особливо приємно відзначити невичерпний оптимізм ювіляра, любов до життя, доброзичливе й чуйне ставлення до друзів та колег.

Президія Національної академії правових наук України, редколегія «Вісника академії правових наук України» щиро вітають **Копиленка Олександра Любимовича** з ювілеєм і бажають міцного здоров'я, щастя, творчого натхнення, подальших успіхів у науковій та педагогічній діяльності.

Виповнилося 50 років від дня народження відомого українського правознавця, провідного фахівця в галузі теорії держави і права, конституційного права, члена-кореспондента Національної академії правових наук України, доктора юридичних наук, професора **Анатолія Миколайовича Колодія**, який народився 1 червня 1961 р. у м. Дрокія Молдавської РСР. У 1988 р. закінчив Київську вищу школу МВС СРСР ім. Ф. Е. Дзержинського за спеціальністю правознавство. В органах внутрішніх справ із жовтня 1982 р. Пройшов шлях від курсанта Івано-Франківської середньої спеціальної школи міліції до полковника міліції, від слідчого відділу внутрішніх справ Барського райвиконкому Вінницької області до професора Київського національного університету внутрішніх справ. Послідовно перебував на посадах: із 1988 р. — ад'юнкта кафедри державно-правових дисциплін Київської вищої школи МВС СРСР ім. Ф. Е. Дзержинського, із 1991 р. — викладача кафедри теорії та історії держави і права цього навчального закладу; із 1993 — старшого викладача кафедри теорії держави, права та політики Української академії внутрішніх справ, із 1995 р. — доцента цієї кафедри, із 1998 р. і дотепер — начальник кафедри конституційного та міжнародного права Київського національного університету внутрішніх справ.

У 1991 р. захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук за темою «Принципы правового регулирования и их реализация в деятельности милиции» (спеціальність 12.00.01). У 1996 р. присвоєно вчене звання доцента. У 1999 р. захистив дисертацію на здо-